

и тока да бѣде намъ най крѣпко оръжіе, за да ны сохранива и возвращава отъ сѣкій грѣхъ. Но и това да помислиме, ако сме направили нещо, което не е угодно на Бога, да се оставиме отъ него, и да управиме себе си съ съ поканіе.

Глава девета.

Какъ подобава намъ повече отъ сичко нещо да се грижиме за нашето спасеніе.

Человѣкъ должествѣва повече отъ сичко нещо, да се грижи за своето спасеніе. Свѣтовните попеченія са сѣтни попеченія, и много лъжовни. Совершенство и крайно благополучіе е на человѣка, да спасе себе си. Две са началата на нашето спасеніе. Перво то е, да познаеме Бога, второто по Бога да работиме, и кога не работиме, по Бога, напраздно се трѣдиме. И велико безуміе показваме: защо то въ сичките наши дни не се грижиме за друго, освѣтъ за тѣлесный животъ, а за душевный никакъ не прилѣжаваме. Прилагаме сичкото наше тѣнаніе (челашисваніе) за да придобѣе богатства и достоинства, а заради нашето спасеніе нито едно попеченіе имаме. Азъ мислимъ чи, ни оскѣтва или върата, или разумъ: защото, който не се грижи за да придобѣе онока нещо, отъ което зависи сичкото негово благополучіе, извѣст-